

характеру. Не дивно, що в його приймальні завжди велелюдно й панує атмосфера довірливості й надії. Дивом видається, як він із таким огромом своїх офіційних і добровільних обов'язків справляється, як йому вдається розібратися з найскладнішими життєвими ситуаціями. І скільки терпіння, делікатності, людяності має, скільки тепла випромінює довкола себе ця потужна особистість. А ми всі часом забуваємо, що й у грудях цього титана пульсує вразливе серце, і він також потребує від нас тепла, розуміння й підтримки.

Многая літа Вам, дорогий Миколо Григоровичу! І щоб вистачало часу для написання нових книг! І щоб церкву свою щасливо добудували!

Оксана Сліпушко

ЖИТТЄВЕ КРЕДО МИКОЛИ ЖУЛИНСЬКОГО

Я ще не прочитала всього Жулинського. Сподіваюся, колись прочитаю. Адже його бібліографія охоплює сотні позицій. Здається, на кожне питання з історії літератури можна знайти відповідь ученого. Його позиція – чітка й аргументована. З нею можна погоджуватися, а можна й не погоджуватися. Але з його позицією літературознавча наука рахується, бо там – аналіз фактів. Певно, пізнати Жулинського, як і кожную особистість, остаточно – неможливо. Урешті, ми всі йдемо до себе, шукаючи себе щоденно і щомиті. Сам Микола Григорович у книжці “Відстані” написав: у великі Різдвяні свята “нам усім слід очиститися від скверни і повернутися до себе самих, істинних, сповнених віри в щасливий і справедливий день України, пройти моральну дорогу до себе”.

Спектр його інтересів – колосальний: наука, політика, суспільне і громадське життя. Він не любить, аби в його постаті вбачали винятково академічний

монументалізм. Жулинський – справжній демократ, а ще – людина глибоко віруюча, добра і принципова. Тому біля нього завжди багато людей. Його позитивна аура притягує, він завжди готовий подати руку допомоги.

Якби визначала гасло, яким керується Жулинський на своєму життєвому шляху, то сказала б, що найближчі для нього слова киеворуського князя Володимира Мономаха, проголошені в його “Повчанні дітям”: “Азь есмь человек” (Я є людина). Або ж Василя Симоненка: “Ти знаєш, що ти – Людина?”.

Завжди, за всіх обставин Жулинський залишатися Людиною у високому християнському значенні цього слова. Таке життєве кредо Миколи Жулинського. І в цьому він увесь – учений, академік, політичний і громадський діяч, той, хто протягом свого життя обіймав та обіймає найвищі державні посади. Він – Людина.

Ніла Зборовська

БУТИ СУЧАСНИКОМ

На минулий ювілей Миколи Григоровича я подарувала йому символічний образ Будди в медитації. Цим подарунком мені хотілося висловити своє розуміння особистості нашого директора Інституту літератури: хоча він і народився під знаком Діви, але для мене завжди був утіленням рівноваги. Мені ніколи не доводилося бачити його злим, розгніваним... Очевидно, це від вродженої мудрості: не бунтувати проти життя, а приймати його таким, яким

воно є. Мені здається, що прийняття – це стрижневе слово для розуміння особистості Миколи Жулинського. Така інтуїтивна позиція “серединного” шляху супроводжується унікальною здатністю повноцінно жити у своєму часі, завжди бути сучасником. За його книжками можна досліджувати різні епохи, а також розвиток українського духу на складних етапах пригнічення і звільнення.

У цей ювілей мені хочеться сказати Миколі Григоровичу, що для письменника й аналітика – велике щастя пройти всі цикли життя. І особливо дійти до його зрілої стадії, на якій, за словами Генрі Міллера, “людині дано примирити її ранні внутрішні протиріччя”.

На різних етапах життя Микола Жулинський залишав свої праці із символічним кодом “наближення” до

таємниці творчої особистості. Напередодні нашої державності він видав “Із забуття – в безсмертя (Сторінки призабутої спадщини)”, де сформулював